

ישוב לחטאת הזה לעולמים, סטה לך מדרךך! קם הנחש בקימונו, ולא נס לכאן ולכאן. שב כמו מקדם, ואמר לו: נחש נחש, ירעתי מה שאתה רוזה. שוב מדרךך, שהרי גוי רשות בא, שעשה רע ליהודי אחד, והנה הוא ישן במערתך. לך ותרג אותו! מיד חזר אותו הנחש, וдолג דלוגים לפניו.

אמר רב אלעזר: חברים, אם לא כייתי באן, פקה רעות היה עושה אותו נחש, שהרי איש אחד יהודי עשה מעשה של חטא, וטרם שב בתשובה, לחשו לחש הזה להרג אותו, ומילך אותו האיש בין כה ובין כה, והתנחים מחתאו, ואמר שלא ישוב לעולמים לחטא הזה, ועל זה נצל מן הדין.

אמרו החברים לרבי אלעזר: בפה ידעך? אמר להם: סימן גמן לי אבא, ואני מפיר בו. אמר לו: מילא הנחש שהפרת בו, אותו שהנתנים ושב מחתאו בפה ידעך? אמר להם: כשהיה הולך אותו נחש, קשPIOיו היה עולים ונגבו זקור, והוא שהלך בבללה. רוח אחר היה הולך בנגדו, והיה קורא לפניו: שוב מדרךך, שהרי אותו האיש שב מחתאו והנתנים. והוא הנחש הרע לא היה מקשיב, עד שיתנו לו כפר במקומם אותו איש שהחיב הרינה, ושב מדרפו והנתנים. שבע דרכ נחש למעלה ולמטה - פון שונגה לו רשות, לא שב, עד שמשלים אותו הדין הרע שונגה לו רשות לעשות, או שיתנו לו במקומו רשות אחר בכפר, שהרי לא יצא ריקם, פון

שונגה לו רשות.

אמר לו: מילא כל זה, אותו גוי שאמרת שונגה לו כפר בפה

ברעתה, שלא יתوب להאי חoba לעולמין, סטי לך מאורחך. קם חייא בקיומיה, ולא נטיל הכא והכא. Tab במלקדמין, ואמר ליה, חייא חייא, ידענו מה את בעי, טוב מאורחך, דהא גוי חייא אמי, דעתיך ביש (ד"ס ט"ב) לחיד יפה, וזה הוא נאים במערטא דילך, זיל וקטליה. מיד אחדר ההוא חייא, וдолג דילוגין קמיהו.

אמר ר' אלעזר, חבריא, אי לא הוינא הכא, כמה בישין הוה עביד ההוא חייא. דהא בר נש חד יודאי, עבד עובדא דחoba, ועוד דלא Tab בתווכתא, לחישו ליה להאי חייא, לקטלא ליה. ואמלך הוה בר נש בין כה ובין כה, ואנתנים מחוביה, ואמר דלא יתוב לעולמין להאי חטא, ועל דא אשתייב מן דין.

אמרו חבריא לרבי אלעזר, בפה ידעת. אמר לון, סימנא יhab לי אבא ואני אשתחמודענא ביה. הוה דנתנים ותב דاشתמודעת ביה. הוה דאתנים מחייבה, בפה ידעת. אמר לון, פד הוה איזיל מחוביה, קשPIOי הוו סליקין, זנבה הוה זקיף, ואיה דאzell בבללו. רוחא אחרא הוה איזיל לקלליה, והוה קראי קמיה, טוב מאורחך, דהא Tab מחייבה ואנתנים הוה בר נש. וההוא חייא ביש לא הוה אצית, עד דיתנוין ליה כופר באתריה דההוא בר נש דאתחיב קטילא ותב מאורחיה ואנתנים. דכך אורחותי דחייא עילא ותפא, פון דאתהיב ליה רשו, לא Tab, עד דאשלים הוה דין באיש דאתהיב ליה רשו למעד, או דיתנוין ליה באתריה חייא אחרא בכופרא, דהא בריקנייא לא יפוק, פון דאתהיב ליה רשו. אמרו ליה, תניח כל דא, הוה גוי דאמרת